

SI TOT ÉS EN VA, VAL LA PENA ATABALAR-SE?

per CONXA ADELL I CARDELLACH,
monja de Sant Pere de les Puel·les

Les lectures d'aquest diumenge ens parlen de la vida quotidiana. Per un cantó, el neguit del viure; per l'altre, la certesa de la mort i que ho deixarem tot aquí.

Deixarem les coses materials, que poden ser moltes si hem anat acumulant o ni que no acumulem. Deixarem la feina feta i la que ha quedat pendent, que vol dir feina per als altres. Però sobretot, sobretot, deixarem el que no es veu: la qualitat del viure, la mà estesa o no en el moment oportú, el somriure franc o el gest subtil del qui no vol implicar-se, el silenci acollidor o el silenci tallant.

Si tot és en va, val la pena atabalar-se? No. Fins i tot ens surt la rialla en veure que les coses es poden fer molt més fàcils i senzilles en bé dels altres i de nosaltres mateixos.

Si tot és en va, val la pena lluitar? Sí. Lluitar dins nostre per superar les pors que provoquen barreres en relació als altres. Lluitar individualment per estar sempre a punt de la petició de qualsevol servei. Qualsevol. Lluitar comunitàriament per ser com a grup allò que ara necessita la ciutat. Lluitar socialment per aconseguir millorar els drets humans, l'educació, la sanitat, l'ecologia i tantes altres coses que són al nostre abast i que no ens podem permetre la mandra de pensar que els altres ja ho arreglaran.

«Ensenyeu-nos a adquirir la saviesa del cor», demana a Déu el salmista. Un cor que no solament és personal sinó també col·lectiu.

Gràcies a la resurrecció de Jesús, nosaltres també hem ressuscitat, per això Pau ens anima a cercar les coses de dalt. L'excusa del jo ja no puc canviar és falsa, perquè Déu ens regala un vestit nou, sense tenir en compte el pes feixuc del nostre passat que ens aclofa. I aquest vestit nou, no solament ens fa trencar les divisions amb els altres, «ja no comptar ser grec o jueu», sinó que ens mena cap al veritable coneixement.

Vigilem, doncs! Perquè l'única ambició que podem tenir és que Crist sigui tot en tots.

Vigilem, doncs! No sabem ni el dia ni l'hora de la nostra mort. Pot ser avui. No val la pena atabalar-se ni val la pena llençar la tovallola perquè, total, la vida s'acabarà.

Fins a l'últim moment, els nostres gestos han de ser vida. Formem part de la creació, del cosmos, de Déu que sempre és vida. Tenir la realitat de la mort al davant ens pot fer viure amb més intensitat la vida.